

Таким чином, саме розроблені професором Е.Рабелем теоретичні положення концепції відповідності товару договору лягли в основу Конвенції про єдиний закон про міжнародну купівлю-продаж товарів 1964 р., а згодом і її наступниці Віденської конвенції 1980 р. Під впливом Віденської конвенції 1980 р. в цілому, та її ст.35 зокрема, відбулися численні зміни національного законодавства, в тому числі і формування норм законодавства ЄС про купівлю-продаж.

ЛІТЕРАТУРА:

1. *Bonell M. J. Introduction to the Convention (in:) Bianca C.M., Bonell M.J. Commentary on the International Sales Law. Milan: Giuffrè, 1987. PP.1-20.*
2. *Eiselen S. Adoption of the Vienna Convention for the International Sale of Goods (the CISG) in South Africa. South African Law Journal. Part II. 1999. № 116. PP.323-370.*
3. *Rabel E. Das Recht des Warenkaufs. Berlin, 1968. 533 p.*
4. *Henschel R.F. Conformity of goods in international sales governed by CISG Article 35: caveat venditor, caveat emptor and contrac law as background law and as a competing set of rules. Nordic Journal of Commercial Law. 2004. № 1. URL: <https://www.cisg.law.pace.edu/cisg/biblio/henschel2.html#18> (дата звернення: 30.03.2021)*
5. *Schwenzer I., Hachem P. The CISG - Successes and Pitfalls. American Journal of Comparative Law. 2009. № 57. PP.457-478.*
6. *Schlechtriem P., Butler P. UN Law on International Sales. Berlin Heidelberg: Springer-Verlag, 2009. 351 s.*

УДК 347.44:347.78

Стахира Г. М.

*к.ю.н., ст. викладач кафедри
міжнародного права та міграційної політики
Західноукраїнського національного
університету*

ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОСТАЧАЛЬНИКА ЗА НЕВИКОНАННЯ ЧИ НЕНАЛЕЖНЕ ВИКОНАННЯ ДОГОВІРНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ У СФЕРІ ОБІГУ ЦИФРОВОГО КОНТЕНТУ В АКТАХ ЄС

Підписавши угоду про асоціацію, Україна визнала важливість наближення чинного законодавства до права ЄС та взяла на себе зобов'язання забезпечити поступове приведення свого законодавства у відповідність до *acquis* ЄС.

Враховуючи наведене, перед національним законодавцем постає складне завдання – розробити та запровадити ефективні уніфіковані регулятивні норми для цифрового ринку, на якому здійснюється обіг нематеріальних товарів та

послуг. Одним із ключових етапів приведення українського законодавства до *acquis* ЄС у сфері обігу цифрового контенту є ґрунтовний аналіз норм, що закріплюють відповідальність сторін у випадку невиконання чи неналежного виконання ними договірних зобов'язань. Зазначені норми містяться у: проекті Директиви 2015/0287 про договори постачання цифрового контенту [1], Директиві 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг [2].

Норми Директиви 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг закріплюють широкий підхід до визначення відповідальності постачальника. Так, згідно з положеннями ст. 11, враховуючи ст. 5, постачальник цифрового контенту відповідає за невиконання власного зобов'язання у випадку неотримання на персональний технічний пристрій одержувачем або платформою, вказаною одержувачем в умовах договору, цифрового контенту.

Доцільно зауважити, що саме у положеннях Директиви 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг найбільш повно у порівнянні з попередніми актами закріплена концепція відповідальності постачальника. Так, якщо у ст. 10 проекту Директиви 2015/0287 про договори постачання цифрового контенту містилось положення, що передбачає відповідальність постачальника за невиконання зобов'язання із постачання цифрового контенту, то Директива 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг розширює дане поняття, закріплюючи детальний перелік обов'язків та відповідальність за їх невиконання, а також відрізняє невиконання та неналежне виконання зобов'язання постачальника.

Невиконання зобов'язання постачальника за договором постачання цифрового контенту полягає у нездійсненні постачальником жодної з передбачених дій, в той час як неналежним виконанням зобов'язань є недопостачання, прострочення постачання цифрового контенту, постачання цифрового контенту неналежної якості.

Розкриваючи зміст невиконання зобов'язання із постачання цифрового контенту, варто наголосити, що європейський законодавець для характеристики цього інституту використовує термін «*failure to supply*», під яким розуміє повне невиконання зобов'язань постачальника за умовами договору, наслідком якого є неотримання цифрового контенту одержувачем, або постачання цифрового контенту іншій особі, яка не є стороною договору, та не вказана одержувачем як уповноважена на отримання цифрового контенту третя особа.

У контексті аналізу порушення договірних зобов'язань постачальником цифрового контенту необхідно з'ясувати правові наслідки передання цифрових даних, інших ніж передбачені умовами договору. Наприклад, замість надання програмного забезпечення версії 2020 року, одержувачу передано версію 2018 року, або при завантаженні відео-файлу на платформі, що уможлиблює доступ до перегляду фільмів, він надається до аудіовізуального твору, іншого ніж зазначено одержувачем. Відповідно до ст. 6 Директиви 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг на постачальника

покладається обов'язок передати одержувачу цифровий контент, визначений умовами договору. Варто відзначити, що на відміну від попереднього проекту, директива містить розширений каталог ознак встановлення відповідності цифрового контенту. Так, переданий цифровий контент є належної якості, якщо відповідає об'єктивним та суб'єктивним критеріям відповідності, закріпленим ст. 7, 8 Директиви 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг. Додатково зазначена директива містить критерій відповідності цифрового контенту – критерій інтегральності, який обумовлює відповідальність постачальника за несумісність цифрового контенту із апаратним чи програмним забезпеченням одержувача, що унеможливує включення цифрових даних до такого забезпечення, та їх використання відповідно до умов договору. При цьому, постачальник відповідає за порушення критерію інтегральності, що привело до невідповідності цифрового контенту умовам договору у випадку: а) якщо сумісність програмного та апаратного забезпечення одержувача та цифрового контенту, котрий постачається на підставі укладеного договору забезпечується постачальником, або під його відповідальність; б) якщо цифровий контент було інстальовано одержувачем, відповідно до наданих постачальником інструкцій, а несумісність цифрового контенту із апаратним чи програмним забезпеченням, спричинена помилками у інструкції. Враховуючи те, що у наведеному прикладі постачальником все-таки було передано цифрові дані одержувачу, європейський законодавець відносить таке постачання до неналежного виконання зобов'язання, з огляду на невідповідність цифрового контенту об'єктивним вимогам договору.

Передача цифрового контенту, що повністю не відповідає умовам договору варто охарактеризувати як невиконання зобов'язання постачальника, адже, одержаний цифровий контент містить істотний недолік, унеможливаючий його використання відповідно до цілей одержувача. У цьому випадку, вважаємо доцільним надати одержувачу право вимагати постачання цифрового контенту належної якості у визначений строк, або відмовитись від договору.

Положення нової Директиви 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг чітко визначають правові наслідки невиконання постачальником своїх договірних зобов'язань. Так, відповідно до ст. 13 одержувач цифрового контенту має право звернутись до постачальника з вимогою надати цифровий контент, якщо після укладення договору цього відразу не відбулось. У випадку відмови постачальника передати визначений цифровий контент негайно після звернення, або у строк узгоджений сторонами додатково, одержувач має право розірвати договір. Зазначену правомочність одержувач реалізовує без необхідності вчинення додаткових попередніх дій, якщо про неможливість виконання власного зобов'язання повідомляє сам постачальник, або вона впливає із додаткових обставин.

Таким чином, з аналізу особливостей відповідальності постачальника за невиконання чи неналежне виконання договірних зобов'язань у сфері обігу

цифрового контенту впливає, що існуюче правове регулювання ринку цифрових послуг ЄС є ефективним, та засноване на принципі пропорційності ступеня цивільно-правової відповідальності до вчиненого правопорушення.

Впровадження положень проекту Директиви 2015/0287 про договори постачання цифрового контенту, Директиви 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг до законодавства України стане вагомим кроком до забезпечення захисту прав українських споживачів та постачальників послуг цифрового контенту, а також підтвердженням виконання Україною зобов'язань, взятих на себе в Угоді про Асоціацію з Європейським Союзом.

ЛІТЕРАТУРА:

1. *Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content COM/2015/0634 final – 2015/0287 (COD). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52015PC0634> (дата звернення 07.04.2021).*
2. *Directive (EU) 2019/770 of the European Parliament and the of the Council of 20 May 2019 on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content and digital services. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019L0770&from=EN> (дата звернення 07.04.2021).*

УДК 327.82:339.54

Фліссак К. А.

*д.е.н., професор кафедри міжнародного права та міграційної політики
Західноукраїнського національного
університету*

ВПЛИВ ДЕРЖАВИ НА ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ЇЇ СУБ'ЄКТІВ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ (НА ПРИКЛАДІ ФРН)

Проблематика правових засад впливу держави на участь її суб'єктів у міжнародних економічних відносинах знаходиться на перетині теоретичних досліджень сучасної теорії міжнародних економічних відносин, економічної теорії та права (у т.ч. і міжнародного). Впродовж багатьох років у вітчизняному науковому середовищі існувала і досить часто домінує в сучасних умовах специфічна точка зору, згідно до якої в ринкових умовах всі процеси переміщення товарів і капіталів регулюються винятково ринком, роль же державного регулювання при цьому повинна зводитись до мінімуму. Беручи до уваги форми і методи, які застосовуються у системі міжнародних економічних відносин країнами із розвиненою економікою, існує потреба у дослідженнях